

Oral History Kosovo

INTERVJU SA ŠĆIPDONA ADEMI

Priština | Data: Datum: 5. februara, 2018. godine
Trajanje: 4 minuta

Prisutni:

1. Šćipdona Ademi (Intervjuisana)
2. Aurelja Kadriu (Vodila intervju)
3. Donjeta Beriša (Kamera)

Simboli komentara u transkriptu neverbalne komunikacije:

() – emocionalna komunikacija

{ } – intervjuisani objašnjava gestovima

Ostali simboli u transkriptu:

[] – dodatak tekstu da bi se bolje razumeo

Fusnote su redaktorski dodaci koje daju više informacija o mestima, imenima ili o izrazima.

Šćipdona Ademi: Šćipdona Ademi, 21 godina.

Aurelja Kadriu: Šćipdona, a da li se sećate leta e 2007. godine? Znači, kako se sećate leta 2007.godine?

Šćipdona Ademi: Leto 2007.godine, kao i svako drugo leto prije nezavisnosti možda bile su prepune samo vestima i ja kao dete nekako meni je uhvatila neka monotonija. Nekako više smo voleli da izlazimo da se igramo ili nešto sl... Pa većinom slučajeva kao deca mi smo improvizovali različite igre preko kojih mi smo izrazili želju da imamo našu državu. Jer mi još uvek nismo znali i nas je predstavljalo samo Albanska zastava. Ovo je bilo možda ona posebna stvar koja je nas pres..., možda kada smo slavili praznike u školi bile su posebne od svega što se desilo.

Aurelja Kadriu: Kada si čula po prvi put ili kada si saznala po prvi put da Kosovo ima da proglašava nezavisnost?

Šćipdona Ademi: Da, pa ja više preko televizije sam čula, jer roditelji su slušali vesti. Sa svih strana su pričali, znate: “Proglašava se nezavisnost”, ali mi nekako nismo verovali. Znate nekako, nismo verovali da će biti nešto tako skoro.

Aurelja Kadriu: A da li si mislila, šta može da bude ova nezavisnost pošto si bila veoma mlada?

Šćipdona Ademi: Pa, znate, ponekada ja sam pitala mamu: “A zašto smo mi ovakvi, pored toga da imamo jednog Premijera, zašto mi nismo država?” I posle ona nam ispričala da smo mi imali rata, ono kada nam Amerika pomagala. Ona nam napravila neke institucije, ali one nisu naše sve dok mi ne proglašavamo nezavisnost, da mi imamo našu zastavu, himna... i to. Nije bilo nešto, znaš, da smo mi postavljali mnoga pitanja.... Možda od svih pitanja, mi najviše ono: “Kada ima da se proglašava?” Ovo je bilo najviše što smo mogli znati kao deca, jer nama nije uopšte interesovalo, šta jo nezavisnost.

Aurelja Kadriu: A gde si bila ti dana nezavisnosti?

Šćipdona Ademi: Dana proglašavanja nezavisnosti mi smo bili kod kuće. Bila je nedelja. Bili smo skupa porodično kod kuće. Onako kako smo ustali u jutro sedeli smo pored televizije, ne znam, ne sećam se da li smo jeli ručak. Mislim da nismo, znam da smo sedeli do 2:00 časova kada se održala sednica za proglašavanje samostalnosti. Tu smo sedeli, niko nije se pomerio sa svog mesta.

Aurelja Kadriu: I posle, kada su već proglasili nezavisnost da li bih nam opisao kako ste slavili u vašoj porodici? Možda neki detalj...

Šćipdona Ademi: Nakon proglašavanja nezavisnosti, moj otac sa društvom, većina su bili muškarci iz našeg naselja tu, otišli u Skenderaj, tamo u našem gradu da slave i nisu se vratili do kasno u več. I šta je bilo posebno za ovaj dan da svi oni koji nisu imali prevoz, mogućnosti da idu sa kolima ili nekako pošli su peške. Znači većina ljudi sa moga sela pošli su peške toga dana i peške su se vratili, znate, u 10:00 časova po noći.

I ja nisam bila toga dana u grad, znam kako govori otac da niko nije se vratio a da ne jede po parče torte one za nezavisnost, torta nezavisnosti je imala posebnu vrednost i došla nam mnogo ukusna, kako moj otac kaže da u životu nije jeo bolju tortu kao što je bila ona jako posebna, imala neki poseban ukus ili možda za to što je bio poseban dan. Možda sve zavisi i od dana koji se beleži.

Aurelja Kadriu: A unutra porodice kako ste tumačili toga dana? Kako se slavilo? Šta si mogla da posebno čuješ od tvojih roditelja?

Šćipdona Ademi: U našoj porodici mrtva tišina. Možda zbog slučaja kojeg smo imali mi u porodici, majci su ubili brata, nekako ona se osećala mnogo sekirana i zbog toga mi svi smo ćutali. Možda i otac je vazda izašao jer nije mogao da gleda nju tako tužnu, moju majku i ona... Nekako i ja sam videla da majka je bila sva u suzama, znaš, mada pokušala da se krije od nas. I zbog toga kod nas u porodici mrtva tišina za dan nezavisnosti, možda više su nas pozvali da nam čestitaju, dok nama više je bolelo kada se proglašavalo nezavisnost, nismo znali da se radujemo toga dana.

Aurelja Kadriu: Puno vam hvala Šćipdona!

